

IPA pro češtinu (neutrální standardní výslovnost)

aktualizováno 10/11/2021

Aleš Bičan, Ústav jazykovědy a baltistiky FF MU

1. Konsonanty

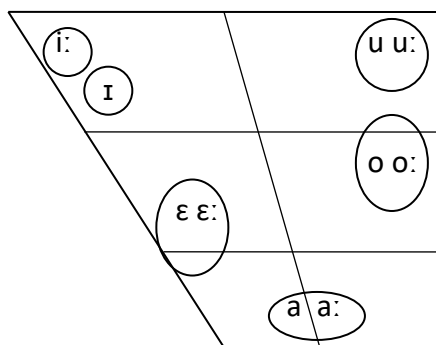
	Bilabiální		Labio-dentální		(Pre-) alveolární		Post-alveolární		Palatální		Velární		Glotální	
Exploziv	p	b			t	d			c	ɟ	k	g	ʔ	
Nasály		m		ɱ		n				ɲ		ŋ		
Afrikáty					ts	dz	tʃ	dʒ						
Vibranty						r								
Frikativní vibranty							ʀ	ʁ						
Frikativy			f	v	s	z	ʃ	ʒ			x	χ		h
(Centrální) aproximanty										j				
Laterální aproximanty						l								

Vpravo postavené symboly odpovídají znělým konsonantům; vlevo neznělým.

2. Slabičné konsonanty

ɱ	ŋ	ʀ	l̥
---	---	---	----

3. Vokály

diftongy

ɛɯ̯	aɯ̯	oɯ̯
-----	-----	-----

4. Suprasegmentální jevy

Hlavní přízvuk	Vedlejší přízvuk	Mluvní takt	Promluvový úsek	Vázání	Slabičná hranice
'koleno	'zeleno bi:li:	'kɔvi:xodu	ko.le.no

IPA pro češtinu – poznámky

1. Konsonanty

Explozivny (angl. (*ex*)*plosives*) odpovídají okluzivám; *afrikáty* (angl. *affricates*) odpovídají semiokluzivám; *frikativy* (angl. *fricatives*) odpovídají konstriktivy (ne všem); tyto termíny jsou z akustické fonetiky. Originální tabulka IPA používá jak termíny z akustické fonetiky, tak termíny z fonetiky artikulační.

Frikativní vibranty – označení hlásek, kterými začíná slovo *řeka* a končí slovo *keř*. V prvním slově se vyslovuje *znělá* frikativní vibranta [r], v druhém *neznělá* frikativní vibranta [r̥]. Tyto hlásky patří mezi vibranty (hrot jazyka vibruje), ale při jejich artikulaci – na rozdíl od [r] – dochází ke vzniku výrazného šumu jako u konsonantů frikativních.

Glotální = laryngální; jiný název pro totéž (přesněji řečeno *glotální* se vztahuje k hlasivkové štěrbině a *laryngální* k hrtanu; hlasivky jsou v hrtanu).

Příklady slov, kde se jednotlivé konsonanty vyslovují

[p], např. [pes] *pes*, [hrop] *hrob*.

[b], např. [boj] *boj*.

[m], např. [most] *most*.

[m] = *znělá* labiodentální nazála; v češtině se vyskytuje jen před labiodentálami, tj. před [v] a [f], např. [tramvaj] *tramvaj*, [nimfa] *nymfa*. V uvedených slovech je volně zaměnitelná na bilabiální nazálu: [tramvaj], [nimfa]. Doloženy jsou oba druhy výslovnosti.

[f], např. [foukat] *foukat*, [pa:f] *páv*.

[v], např. [voda] *voda*.

[t], např. [ta:bor] *tábor*, [na:rot] *národ*.

[d], např. [duha] *duha*, [svadba] *svatba*.

[n], např. [nos] *nos*.

[s], např. [soxa] *socha*, [mra:s] *mráz*.

[z], např. [zima] *zima*, [zbi:rat] *sbírat*

[ts] = *c* v české transkripci¹, tj. *neznělá* alveolární afrikáta (např. [tsesta] *cesta*).

[dz] = *znělá* alveolární afrikáta. V češtině se vyskytuje tam, kde v pravopisné podobě stojí písmeno *c* před písmenem, které označuje *neznělou* explozivou nebo frikativu, např. [lɛdzgdo] *leckdo*, [klɛdzɔbila] *klec byla*.

¹ Popis české transkripce najdete v knize Marie Krčmové *Úvod do fonetiky a fonologie pro bohemisty* (Ostrava, 2008).

[tʃ] = č v české transkripci, tj. neznělá post-alveolární afrikáta (např. [tʃɛx] *Čech*).

[dʒ], znělá post-alveolární afrikáta. V české domácí slovní zásobě se vyskytuje tam, kde v pravopisné podobě stojí písmeno č před písmenem, které označuje znělou explozivitu nebo frikativu, např. [lɛ:dʒba] *léčba*, [mi:dʒɔdolecɛl] *míč doletěl*. Též ve slovech cizího původu: [dʒus] *džus*.

Poznámka: Afrikáty možné zapisovat i s obloučkem nahoře: [tʃ̣], [dʒ̣], [tʃ̣], [dʒ̣].

[r], např. [rum] *rum*.

[l], např. [lɛnost] *lenost*.

[ʃ] = š v české transkripci (např. [ʃa:rka] *Šárka*, [muʃ] *muž*).

[ʒ] = ž v české transkripci (např. [ʒirafa] *žirafa*).

[r̥] = ř v české transkripci, tj. znělá frikativní vibranta (např. [r̥ɛka] *řeka*, [d̥r̥ɛvo] *dřevo*). Ve starších popisech je tato hláska klasifikována jako (*pre-*)*alveolární*, avšak poslední fonetický výzkum ukázal, že je přesnější ji klasifikovat jako *post-alveolární*.

[r̥̣] = neznělé ř, tj. neznělá frikativní vibranta. V češtině se vyskytuje jen v sousedství neznělé souhlásky (např. [dvi:r̥̣ka] *dviřka*, [tř̥̣i] *tři*) nebo na konci slov před pauzou (např. [kɛr̥̣] *keř*)².

[c] = ě v české transkripci (např. [cixɔ] *ticho*, [tɛc] *ted'*).

[ɟ] = ě v české transkripci (např. [ɟɛci] *děti*).

[ɲ] = ň v české transkripci (např. [ɲigdo] *nikdo*, [ɲadra] *ňadra*).

[k], např. [kino] *kino*, [ma:k] *mág*.

[g], např. [guma] *guma*, [ɲigdo] *nikdo*.

[ŋ] = znělá velární nazála, v české transkripci někdy N. V češtině se vyskytuje jen před velárami, tj. před [k] a [g] (např. [lɛŋka] *Lenka*, [maŋgo] *mango*), v nespisovné češtině též před [x] ([brɔŋxiti:da] *bronchitida*).

[x], např. [xɔjɪt] *chodit*, [ʃpi:x] *sníh*.

[ɣ] = znělá velární frikativa, znělý protějšek [x]. V češtině se vyskytuje jen tam, kde se díky asimilaci znělosti může [x] změnit ve svůj znělý protějšek, např. [abɣɔbɪl] *abych byl* – toto je však možné vyslovit i jako [abɪfɪbɪl], obě výslovnosti jsou pokládány za ortoepické (tj. spisovné)³.

[ʔ] = neznělá glotální exploziva, tzv. ráz. V češtině se vyskytuje na začátku slov před vokálem (např. [ʔano] *ano*) nebo uvnitř slov mezi dvěma vokály, pokud je mezi nimi zároveň morfologická

² Pokud následuje slovo začínající na znělou okluzivu nebo konstriktivu, ř znělost neztrácí (např. [kɛr̥̣bɪl] *keř byl*).

³ Popis ortoepie češtiny, viz Palková, *Fonetika a fonologie češtiny* (1997) nebo Krčmová, *Základy kultivované výslovnosti češtiny*, <<http://www.phil.muni.cz/jazyk/files/fonetika/krcmova2008.pdf>>.

hranice, tzn. mezi předponou a základem slova (např. [naʔutʃit] *naučit*) nebo ve složených slovech (např. [ʔindoʔevropski:] *indoevropský*). Výslovnost rázu není ve většině případů povinná (tj. slova mohou být vyslovena i bez něj). Jediný případ, kdy pravidla ortoepie češtiny vyžadují vyslovit ráz, je mezi neslabičnou předložkou *s*, *z*, *k*, *v* a slovem začínajícím vokálem (např. [sʔokem] *s okem*, srov. *sokem* [sokem]). U rázu nemá smysl rozlišovat mezi neznělou a znělou variantou, a to z logického důvodu: neznělé hlásky jsou ty, které se vyslovují s rozšířenými hlasivkovými blánami a znělé jsou ty, u kterých hlasivkové blány vibrují, avšak u rázu (= glotální explozivy) jsou hlasivky u sebe a uzavírají hltan.

[fʰ] = znělá glotální frikativa (např. [fʰolka] *holka*). V IPA značka [h] označuje neznělou variantu, která se však v češtině nevyskytuje.

2. Slabičné konsonanty

Slabičné [r], [l] se v češtině vyskytují uvnitř slova mezi dvěma souhláskami (např. [tr̩n] *trn*, [p̩ni:] *plný*) nebo na konci slova po souhlásce ([m̩etr] *metr*, [v̩edl] *vedl*).

Slabičné [m̩] se vyskytuje pouze ve slovech *sedm*, *osm* (tj. [s̩ed̩m̩], [ʔos̩m̩])⁴ a jejich odvozeních nebo ve vlastních jménech jako *Rožmberk*. V přejatých slovech se setkáme i se slabičným [ŋ̩], např. [trau̩t̩ŋ̩berk] *Trautenberk*.

3. Vokály

Kolečka, resp. elipsy v lichoběžníkovém schématu označují prostor, kterému odpovídají české vokály v tomto schématu⁵.

Délka vokálů se označuje dvojtečkou (např. [a:], v české transkripci se používá čárka (á)).

Čeština má tři diftongy (= dvojhlásky); druhá, neslabičná část diftongu se označuje pomocí obloučku pod znakem (např. [kou̩lɛ] *koule*).

Poznámka: Diftongy se také často přepisují obloučkem nad nebo pod jednotlivými znaky (složkami) diftongu, který má stejnou funkci jako u afrikát (signalizuje, že se jedná o složený symbol): [a̩u̩], [ɛ̩u̩], [o̩u̩], popř. [au̩], [ɛu̩], [ou̩]. V této transkripci však není neznámeno, která ze složek diftongu je slabičná a která neslabičná. Diftongy je také možné psát jako [ɛu], [au] a [ou]. V tom případě je nutné rozdílit mezi např. *auto* a *naučit* vyjádřit pomocí slabičného předělu (tečka mezi znaky): [ʔauto] vs. [ʔna.utʃit].⁶

⁴ Tato slova je však možné vyslovit i jako [s̩edum], [ʔosum].

⁵ Lichoběžníkové schéma označuje relativní horizontální a vertikální polohu jazyka při artikulaci vokálů.

⁶ Marie Krčmová zapisuje ve svých skriptech české diftongy alternativním způsobem: [ɛv], [ov], [av]; způsob užitý v tabulce v tomto souboru na str. 1 je běžnější.

Příklady slov, kde se jednotlivé vokály vyslovují

[ɪ] = krátký vysoký přední vokál (např. [bɪl] *byl*, [pɪl] *pil*). V české transkripci se používá značka [i], tj. nerozlišuje se odlišná výslovnost krátkého a dlouhého předního vysokého vokálu.

[i:] = dlouhý vysoký přední vokál (např. [ji:dlo] *jídlo*, [bi:t] *být*). Je poněkud zavřenější (tj. vyšší) než jeho krátký protějšek, a proto se po něj používá jiná značka.

[ɛ] = e v české transkripci. V IPA se znak [e] používá pro otevřenější (tj. nižší) e-ový vokál (např. [les] *les*), zatímco znak [ɛ] pro zavřenější (tj. vyšší) e-ový vokál; čeština má první z nich.

Poznámka: V některých fonetických prepisech se český přední středový vokál přepisuje znakem [e]. Stejně tak se v některých prepisech můžeme setkat se znakem [ʊ], který slouží pro přepis českého vysokého zadního vokálu. Tyto možnosti přepisu jsou obhajitelné a někdy mohou také vyjadřovat nářeční odchylky.

[ɛ:], např. [male:] *malé*.

[a], např. [pak] *pak*.

[a:], např. [la:fka] *lávka*.

[o], např. [kolo] *kolo*.

[o:], např. [go:l] *gól*, [tsitro:n] *citron*.

[u], např. [ʔuxo] *ucho*.

[u:], např. [ʔu:l] *úl*, [vu:l] *vůl*.

[ɛʊ], např. [ʔɛuro] *Euro*.

[aʊ], např. [ʔaʊto] *auto*.

[ou], např. [louka] *louka*.

4. Suprasegmentální/prozodické jevy

[ˈɦlavɲi: ˈpřɪ:zvuk] se označuje horní svislou čárkou před přízvučnou slabikou. Vedlejší přízvuk se označuje dolní svislou čárkou před přízvučnou slabikou. O vedlejším přízvučném se v češtině tvrdí, že je na každé druhé slabice počítáno od hlavního přízvučného, tj. [ˈnejne ʔobňo ˌspoda ˌřova ˌtelnej ʃi:mi] *nejneobhospodařovatelnějšími*. Takto se přízvuk počítá např. ve verších. V normálních promluvách však tyto slabiky zpravidla nemají žádné zvláštní zvukové vlastnosti, které by je odlišovaly od ostatních, nepřízvučných slabik. Vedlejší přízvuk je zde spíše potenciální. Reálně ho lze využít pro rozlišení složenin jako *zeleno-hnědý* [ˈzeleno ɦɲedi:] (tj. zelený a hnědý, třeba pruhovaný) a *zelenohnědý* [ˈzelenoɦɲedi:] (tj. hnědý do zelena).

Mluvní takt (též přízvučkový takt) označuje skupinu slabik náležících pod jeden hlavní přízvuk.

Promluvový úsek označuje skupinu mluvních úseků, kterou uživatel jazyka pociťuje jako vnitřně vázaný intonační celek, jako ucelený krok v proudu řeči. Je charakterizován určitým intonačním

průběhem. Promluvo-
vý úsek je jednotka rytmu řeči, avšak odlišné člení může též rozlišovat význam.

Např.

[|| 'ʔinformovalɪːjsmɛ | 'ʔoːviːsletʃsiːx 'pokusu || 'naʃɛfo | 'spolupratsovniːka ||] *Informovali jsme o výsledcích pokusu našeho spolupracovníka.* (Tj. náš pracovník byl informován o výsledcích pokusu.)

[|| 'ʔinformovalɪːjsmɛ || 'ʔoːviːsletʃsiːx 'pokusu | 'naʃɛfo | 'spolupratsovniːka ||] *Informovali jsme o výsledcích pokusu našeho spolupracovníka.* (Tj. podali jsme informace o výsledcích pokusu, který provedl náš spolupracovník.)

Vázání (tj. značka [ˌ]) znamená, že je skupina slov vyslovována jako jeden zvukový celek bez pauzy. Srovnej *Šel na horu* a *Šel nahoru* – obě věty se vyslovují stejně, a proto by měly být ve fonetické transkripci přepsány stejně. Jelikož se ale liší počtem slov, je možné první větu přepsat s vázáním jako [ʃɛl 'naʃɔru] a druhou bez vázání jako [ʃɛl 'naɦoru]. Mezery v IPA odpovídají mezerám mezi slovy, ale to neznamená, že je mezi těmito slovy nějaká přestávka v artikulaci (tj. pauza). Naznačujeme tím vlastně gramatickou strukturu věty. Věta *Včera večer přšelo, a tak jsem zůstal doma.* je vyslovena jako jeden celek bez pauz (pauza může být mezi *pršelo* a *a tak*, popř. v místech, kde se potřebujeme nadechnout).

Slabičná hranice je značena tečkou: [po.klɪtʃ.ka] *poklička*.

Zápis intonačního průběhu pomocí IPA je obtížnější, jelikož intonace má kontinuální povahu a nelze ji zcela jednoduše rozdělit na posloupnost diskrétních značek.

Příklad přepisu

[|| 'fonetikaːje | 'jazikovjednaː | 'dɪstʃplɪːna | 'zabɪːvajɪːtsiːsɛ | 'materijaːlɲiː | 'straːŋkou | 'zvukoviːx | 'viːrazoviːx | 'prostřɛtkuː | 'jazɪka || ʔaː'to | 'jakˌna | 'nezobɛtsɲɛː | 'ʔuːrovɲɪ | 'poznaːɲiː | ʔaː'popisu | 'mexanɪzmu | 'vzɲiku | 'řɛtʃɪ || 'jejiː 'ʔakustɪtskɛː | 'stavbɪ | ʔaː'pɛrtʃɛptʃɛ | 'zvukovɛːfio | 'sɪgnaːlu | 'sluxɛm || 'takˌna | 'zobɛtsɲɛː | 'ʔuːrovɲɪ | 'fɪlaːsɛk | ʔaː'proːzodɪtskɪːx | 'prostřɛtkuː || 'ktɛrɛːːjsou | 'ʔuzɪːvaːnɪ | 'vɔdanɛːm | 'komunikatʃɲiːm | 'spolɛtʃɛnstviː ||]

Fonetická transkripce není jiný typ pravopisu, a proto uvedený text nevznikl mechanickým převodem jeho pravopisné podoby do transkripce. Uvedená transkripce zaznamenává výslovnost tohoto textu. Stejný text je ovšem možné vyslovit i jinak. Např. někdo místo [jakˌna] vysloví [jaɡˌna] (většina Moraváků to tak dělá), někdo jiný zase místo [nezobɛtsɲɛː] vysloví [nesʔobɛtsɲɛː] (výslovnost typická pro českou část ČR). Mnoho lidí místo [ktɛrɛːːjsou] vysloví [kɛrɛːːsou] atd. Fone-

tická transkripce tedy nezaznamenává ani pravopis, ani spisovnou („správnou“) výslovnost, ale skutečnou výslovnost.

Literatura

Další informace najdete zde:

Handbook of the International Phonetic Association (1999). Cambridge: Cambridge University Press.

Dankovičová, Jana. 1997. „Czech“. *Journal of the International Phonetic Association* 27/1–2.77–80.

Šimáčková, Šárka – Podlipský, Václav Jonáš – Chládková, Kateřina. 2012. „Czech spoken in Bohemia and Moravia“. *Journal of the International Phonetic Association* 42/2.225–32.